

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513206951
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2513206951.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobcu: Ing. D. X., nar. XX. Y. XXXX, trvalý pobyt H. XXX, zastúpeného: ius aegis s. r. o., Ferienčíkova 7, Bratislava, IČO: 36 857 203, proti žalovanému: U. X., nar. XX. A. XXXX, trvalý pobyt W. XXXX/X, F., zastúpenému advokátkou: JUDr. Katarína Galová, E. Belluša 10, Piešťany o 200.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 19. novembra 2015 č. k. 12C/203/2013-633, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í t a k**, že žaloba sa **z a m i e t a**.
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.
- III. Zrušuje sa zabezpečovacie opatrenie zriadením záložného práva na nehnuteľnostiach uznesením Okresného súdu Piešťany č. k. 12C/203/2013-839 zo dňa 19. augusta 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 25Co/222/2019-933.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 200.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,75% ročne od 5. januára 2013 do zaplatenia, ako i náhradu trov konania vo výške 12.000 eur a trov právneho zastúpenia 9.998,03 eur. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 517 ods. 2, § 657 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil, že žalobca sa domáhal voči žalovanému vrátenia požičaných peňazí, na základe zmluvy o pôžičke uzavretej ústnou formou, ktorou poskytol žalovanému celkovú sumu 200.000 eur, určenú na jeho podnikanie, ktorú mu žalovaný nevrátil. Z predložených listinných dôkazov, ako i vyjadrení strán konania mal za preukázané (a súčasne za nesporné), že dňa 27. januára 2012 žalobca previedol sumu 20.000 eur na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, patriaci spoločnosti A.R.P.I., s.r.o., ktorej konateľom a spoločníkom bol žalovaný. Rovnako mal za nesporné, že žalobca zriadil dňa 23. januára 2012 dispozičné oprávnenie žalovanému k svojmu bežnému účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, ktorý mu poskytla S., a.s. ako možnosť čerpania kontokorentného úveru. Žalovaný z účtu žalobcu, resp. z poskytnutého kontokorentného úveru žalobcovi, v období od 1. februára 2012 do 15. mája 2012, previedol na účet spoločnosti A.R.P.I., s.r.o. celkovú sumu 180.000 eur, viacerými dátumom konkretizovanými prevodmi. Súd prvej inštancie konštatoval, že strany konania uzavreli zmluvu o pôžičke konkludentnou formou, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému celkovú sumu 200.000 eur, tak, že prvú čiastku vo výške 20.000 eur previedol na účet oznámený žalovaným, t. j. na účet spoločnosti A.R.P.I., s.r.o. a zvyšok 180.000 eur bol odovzdaný tým spôsobom, že žalobca zriadil žalovanému dispozičné právo k svojmu účtu, na ktorom mu banka poskytla kontokorentný úver. Žalovaný následne z tohto účtu prevodnými príkazmi previedol na účet spoločnosti A.R.P.I.

sumu 180.000 eur. Hoci je zmluva o pôžičke zmluvou reálnou, teda k jej uzavretiu je treba i reálne odovzdanie predmetu pôžičky, odovzdaním môže byť aj bezhotovostný prevod na účet dlžníka, resp. aj na účet tretej osoby, ku ktorému má dlžník dispozičné oprávnenie (účet predstavuje len miesto plnenia). Tvrdenie žalovaného, že v danom prípade sa jednalo o vklad a investíciu žalobcu do spoločného podnikania, vykonaným dokazovaním preukázané nebolo, pretože nebola nepochybným spôsobom preukázaná účasť žalobcu na podnikaní v rámci projektu A.R.P.I. - Heinloth. Súdu prvej inštancie sa javilo nelogické, aby žalobca hneď v počiatku projektu odišiel na dlhú dobu do zahraničia. Tvrdená skutočnosť nevyplývala ani z účtovníctva obchodnej spoločnosti A.R.P.I., s.r.o., pretože šlo len o jednostranné rozhodnutie žalovaného, akým spôsobom predmetnú peňažnú sumu v spoločnosti zaeviduje. Spoločné podnikanie nevyplývalo ani z výpovedí svedkov. Svedkyňa F. uviedla, že v rámci spolupráce A.R.P.I. nedostávala od žalobcu žiadne pokyny. Posledný jeden - dva týždne ich dostávala od manželky žalobcu, pričom to, že všetko musí odkonzultovať s manželkou žalobcu, povedal svedkyni žalovaný. Nebolo preukázané ani to, čo by mala obnášať účasť žalobcu na spoločnom podnikaní, aký by mal mať z toho prospech. Ku koncu spolupráce na projekte A.R.P.I. - Heinloth, keď už boli problémy, žalobca navrhoval žalovanému, že od neho prevezme divíziu 6 kamiónov. Aj z výsluchu svedka O. vyplývalo, že žalobca sa na projekte Heinloth po ukončení spolupráce vo vzťahu k A.R.P.I. ani ďalej nepodieľal a projekt bol posunutý tretiemu subjektu - firme Polčín. Žalovaný potvrdil, že jeho obchodná spoločnosť A.R.P.I. uzatvárala pracovné zmluvy s vodičmi, vystupovala ako obchodný partner vo vzťahu k Heinloth. Nebol síce spokojný s touto spoluprácou, ale pokračoval v činnosti do júna 2012, kedy navrhoval svedkovi W., aby si kamióny previedol na seba. Motív uzavretia zmluvy o pôžičke, t. j. využitie požičanej sumy pre podnikanie spoločnosti A.R.P.I., nebol rozhodný. Právne bezvýznamné bolo i to, že predmetná suma bola v konečnom dôsledku poukázaná na účet menovanej spoločnosti, keďže šlo len o platobné miesto. Žalovaný bol od počiatku uzročený s tým, že žalobca mu požičiava peniaze, aby on sám mohol rozbehnúť podnikanie s firmou Heinloth, prostredníctvom spoločnosti A.R.P.I.. Musel si byť od počiatku vedomý i toho, že zo strany žalobcu sa nejedná o bezplatné financovanie, bez povinnosti vrátenia poskytnutých peňazí. Z výpovede žalobcu, jeho manželky O. X. a svedka W. vyplývalo, že žalovaný mal čerpať len toľko, aby úroky boli čo najnižšie a vrátiť istinu a úroky. Dohoda o tichom spoločenstve preukázaná nebola. Medzi podstatné náležitosti zmluvy o pôžičke nepatrí určenie doby, do ktorej má byť vec vrátená. Dohodnutou dobou v zmysle § 657 O. z. nie je presné určenie doby vrátenia pôžičky, táto môže byť v zmluve vymedzená aj ako doba neurčitá. V takomto prípade bol dlžník povinný plniť prvý deň po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Žalobca vyzval žalovaného písomnou výzvou 14. decembra 2012, v lehote 7 dní od doručenia výzvy (podľa doručky doručenie bolo realizované 28. decembra 2012). Iný dôvod ako požičanie finančných prostriedkov žalovanému z dokazovania nevyplýval. Žalobe bolo preto vyhovené, uložením povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 200.000 eur, s úrokom z omeškania od 5. januára 2013 (nasledujúci deň po uplynutí lehoty na vrátenie obsiahnutej vo výzve). Ako nehospodárny bol zamietnutý návrh žalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom pracovníkov S., keďže aj podľa názoru žalovaného nemohli byť svedkami žiadnej dohody účastníkov konania ohľadom použitia, resp. účelu predmetných finančných prostriedkov pri zriaďovaní podpisového vzoru žalovaného k účtu žalobcu, keďže k žiadnej dohode nedošlo. Rovnako tak sa nemôžu pracovníci S. vyjadriť k obsahu dohody medzi stranami konania ohľadom účelu použitia peňažnej sumy. Súd prvej inštancie uviedol, že v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberal argumentmi, ktoré považoval za rozhodné a relevantné z hľadiska objasnenia vzťahu strán konania k predmetnej zmluve. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 149 ods. 1 O. s. p. (Občiansky súdny poriadok č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, účinný do 30. júna 2016), podľa ktorého ustanovenia úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania. Trovy konania pozostávali z náhrady súdneho poplatku zaplateného za žalobu 12.000 eur a z trov právneho zastúpenia žalobcu vo výške 9.998,03 eur (pozostávajúcich z desiatich úkonov právnej služby po 824,93 eur, z režijného paušálu a náhrady DPH).

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný navrhujúc jeho zmenu, zamietnutím žaloby a priznaním mu náhrady trov konania. Odvolanie odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný namietal záver súdu o konkludentnom uzavretí zmluvy o pôžičke, keďže takáto forma znamená prejav vôle iným než výslovným spôsobom, nevzbudzujúcim ale pochybnosti o tom, čo chceli účastníci prejavíť a aký je obsah tohto prejavu. Súd prvej inštancie neuviedol na podklade čoho dospel k záveru pri riešení otázky formy uzavretia zmluvy, hoci žalobca vyvodzoval svoj nárok z výslovne urobenej zmluvy ústnou formou. Súd prvej inštancie medzi ústnou a konkludentnou

formou uzavretia právneho úkonu nerobil rozdiel (nebolo konkretizované, ktorý prejav vôle žalovaného bol vyjadrením skutočnej a vážnej vôle žalovaného tak, že nevznikli žiadne pochybnosti o tom, že ide výlučne o jeho prejav vôle a nie prejav spoločnosti A.R.P.I., v mene ktorej konal žalovaný ako štatutárny zástupca, aký je jeho obsah, a na základe čoho dospel súd k záveru o určitosti a zrozumiteľnosti touto konkludentnou formou urobenej zmluvy). Spornou v danej veci nebola len právna kvalifikácia vzťahu medzi stranami konania (tvrdená ústna zmluva o pôžičke), ale i otázka pasívnej vecnej legitímácie. Nespornou bola skutočnosť prijatia peňazí z účtu žalobcu na účet A.R.P.I., ktorej jediným spoločníkom a konateľom bol žalovaný, ktorý vo vzťahu k žalobcovi vystupoval v takomto postavení. Jednotlivé prevody z účtu žalobcu uskutočňoval žalovaný ako osoba splnomocnená žalobcom a takúto dispozíciu nemožno považovať za akt prenechania pôžičky. K splnomocneniu došlo 27. januára 2012, bez prítomnosti manželky žalobcu, svedka W., len za prítomnosti bankárov. Jedným z nich bol P. L., ktorého žalobca navrhoval vypočuť ako svedka a ktorý súčasne mal byť na stretnutí oboznámený, že ide o pôžičku pre žalovaného. Dôkazný návrh však žalobca vzal späť a keď svedka žiadal predvolať žalovaný, žalobca zmenil výpoveď a tvrdil, že svedok nebol svedkom žiadnej dohody. Dispozícia žalovaného s účtom žalobcu bola konaním v mene žalobcu a žalovaný sa neodklonil od jeho pokynov. Prevody uskutočňoval tak ako pri prvej platbe, na účet A.R.P.I., s.r.o. Zo samotného podpisového vzoru vyplýva, že bez ohľadu na to, či je disponentom právnická osoba alebo fyzická osoba, vždy sa ako disponent uvádza osoba fyzická (v prípade právnickej osoby údaje o štatutárovi). K uvedenému predložil žalovaný aj vyjadrenie S., a.s. Ak na stretnutí dňa 27. januára 2012 pri udelení dispozičného oprávnenia k účtu žalobcu pre žalovaného, nebol prítomný nik okrem nich samotných a bankárov, ktorí podľa vyjadrenia žalobcu neboli svedkami žiadnej dohody o pôžičke, nemá záver súdu o tom, že dispozícia žalovaného s účtom bola spôsobom prenechania peňazí, oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalobca predovšetkým neunesol dôkazné bremeno o tom, že so žalovaným uzavrel zmluvu o pôžičke. Ide o prípad tzv. dôkaznej núdze, kedy súd musí rozhodnúť v neprospech toho účastníka, v záujme ktorého bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť (tzv. dôkazná núdza je prípad, kedy žalobca nemá žiaden dôkaz na preukázanie svojich tvrdení, ako i prípad, kedy výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú prijať súdu záver ani o pravdivosti, ani o nepravdivosti tvrdenej skutočnosti). Poukazujúc na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky (sp. zn. 21Cdo 4520/2007) je zrejmé, že z hypotézy hmotnoprávnej normy § 657 O. z. vymedzujúcej obsah povinností tvrdenia a dôkaznej povinnosti veriteľa vyplýva, že v spore o vrátenie požičaných peňazí nesie žalobca ako veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že predmet pôžičky mu odovzdal a dlžník peniaze riadne a včas nevrátil. Ak veriteľ neunesie bremeno tvrdenia alebo dôkazné bremeno, musí rozhodnutie súdu vyznieť v jeho neprospech, bez toho aby sa súd musel ďalej zaoberať pravdivosťou tvrdení, ktoré sú súčasťou procesnej obrany žalovaného dlžníka a za tým účelom vykonávať dokazovanie. Nesporne preukázanou bola iba skutočnosť prevodu peňazí z účtu žalobcu na účet spoločnosti A.R.P.I. Vzhľadom na to, že peniaze neboli prenechané na účet žalovaného, bolo na žalobcovi preukázať nielen, že sa so žalovaným ako fyzickou osobou dohodol na požičaní a vrátení peňazí, ale tvrdiť a preukázať okolnosti uzavretia dohody so žalovaným o platobnom mieste, ktorým mal byť účet spoločnosti A.R.P.I.. Túto skutočnosť (dohodu o platobnom mieste) strany konania netvrdili. Z hľadiska dokazovania pri svedeckej výpovedi súd hodnotí najprv všeobecne vierohodnosť výpovede svedka s prihliadnutím na to, aký má svedok vzťah k stranám konania a k prejednávanej veci, aká je jeho rozumová a duševná úroveň, s prihliadnutím na okolnosti, ktoré sprevádzali vnímanie svedka, vzhľadom na spôsob reprodukcie, správanie sa pri výpovedi a pod. (tzv. metóda RAVEN). V danom prípade nesprávnosť hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie vzišla aj z mylnej aplikácie predbežnej otázky o dôkaznom bremene. Súd prvej inštancie konštatoval, že tvrdenia žalovaného o tom, že sa malo jednať o vklad žalobcu do spoločného podnikania, vykonaným dokazovaním preukázané nebolo, ako ani nebola preukázaná účasť žalobcu na podnikaní v rámci projektu A.R.P.I. - Heinloth. Súd prvej inštancie konkrétne neuviedol, aké dôkazy mal namysliť, z ktorých jeho závery a úvahy vyplývajú (okrem výpovede žalobcu a jeho manželky i svedka W., vo vzťahu k záveru odôvodnenia napadnutého rozsudku na strane 10). Súd prvej inštancie pri skutkových zisteniach nebral do úvahy všetky skutočnosti plynúce z vykonaných dôkazov a prednesov strán konania, relevantných pre danú vec a v jeho hodnotení dôkazov a poznatkov z hľadiska závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, vierohodnosti je logický rozpor (hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniu § 132 O. s. p.). Spôsob zapožičania finančných prostriedkov patrí medzi rozhodujúce skutočnosti, ktoré by mal žalobca tvrdiť. Dohodu o platobnom mieste k účtu A.R.P.I. žiadna zo strán netvrdila. Žalobca od počiatku tvrdil, že išlo o osobný účet žalovaného, ktorý tvrdil, že išlo o dohodu medzi žalobcom a spoločnosťou A.R.P.I.. Až po upozornení zo strany žalovaného, v priebehu konania, komu účet patrí, žalobca začal tvrdiť, že nemal dôvod skúmať pôvod a údaje účtu. Z výpovedí manželky žalobcu nevyplýva, že by bola svedkom dohody o inom platobnom mieste ako účet žalovaného (o prevode sa dozvedela tak, že žalobca

jej povedal, poslal som žalovanému 20.000 eur), ako ani z výpovede svedka W. (ktorý vypovedal, že nebol prítomný toho, ako došlo k vyplateniu peňazí a aká bola dohoda ohľadom platobného miesta). Z listinného dôkazu (výpisu z účtu v S., a.s.) je jednoznačne identifikovateľné, ak ide o prevod peňazí medzi dvoma účtami v S., komu patrí účet príjemcu. Žalobca na otázku ako sa mal dohodnúť so žalovaným na vrátení finančných prostriedkov povedal, že vracat' sa malo podľa toho, ako mu bude vychádzať zisk a úroky len aké požadovala banka a nič navyše. Následne doplnil, že ten obchod mal byť dlhodobý, čiže akonáhle mu budú prichádzať platby. Žalobca tak nerozlišuje medzi žalovaným ako fyzickou osobou a spoločnosťou A.R.P.I., pretože žalovaný ako fyzická osoba nemohol dosahovať zisk. Ak by vrátenie pôžičky bolo viazané na dosiahnutie zisku spoločnosti A.R.P.I., povinnosť vrátiť pôžičku by nikdy nenastala, pretože projekt Heinloth bol stratový. Svedkyňa manželka žalobcu uviedla, že tam bolo povedané, že ide o obchod s garantovaným ziskom a žalobcovi vráti peniaze akonáhle bude možné, aj úroky. Na otázku za akým účelom mal žalobca otvárať kontokorent, odpovedala svedkyňa, aby žalovaný mohol rozbehnúť ten obchod. Na otázku akým spôsobom mala byť suma vrátená, svedok W. odpovedal, že malo sa to splácať z tých zarobených peňazí, čo sa vyprodukujú, to nebolo dané, že za rok, za dva, za tri. Tvrdenie svedka bolo v rozpore s výpoveďou samotného žalobcu, ktorý ho neoznačil za prítomného na stretnutí 21. januára 2012. Svedkovia manželka žalobcu ani P. W. neboli osobne prítomní na stretnutí dňa 27. januára 2012. Svedkyňa X. potvrdila, že nebola pri prevode prvej sumy 20.000 eur a svedok W., hoci tvrdil, že bol prítomný stretnutia, kde došlo k podpisovému vzoru, svoju výpoveď vyvrátil ďalšou výpoveďou, keď potvrdil, že bol v januári v Nemecku. Uvedení svedkovia neboli svedkami dohody o tom, či žalobca so žalovaným uzatvoril dohodu ako s fyzickou osobou alebo so spoločnosťou A.R.P.I., ako to bolo s účtom, na ktorý boli poukázané peniaze. Uplatniac metódu RAVEN, k posúdeniu vierohodnosti poznatku získaného zo svedeckej výpovede žalovaný uviedol, že svedkyňa X. je osobou, ktorú nemožno považovať za neutrálnu voči stranám konania (manželka žalobcu), má záujem na výsledku sporu v prospech žalobcu a podpísala čestné prehlásenie v prospech žalobcu. Jej výpovede k rozhodným skutočnostiam sú nejasné. Svedok W. je náchylný na tendenčné čestné vyhlásenia. Vyhlásenie, ktoré podpísal v prospech žalobcu, je v rozpore s jeho vlastnou výpoveďou v rámci konania. Manželka žalobcu tvrdila, že si nepamätá či čestné prehlásenie vyhotovovala ona alebo žalobca a svedok W. vypovedal, že čestné prehlásenie vyhotovovala jeho žena. Je nepravdepodobné, aby dve odlišné osoby napísali identické čestné prehlásenia bez personálneho prepojenia žalobcu. Svedkyňa manželka žalobcu vedela o dôvode nedostavenia sa svedka W., ktorý nie je nezávislým svedkom bez personálneho zainteresovania vo vzťahu k žalobcovi. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie nevyhodnotil, či žalobca uniesol dôkazné bremeno o uzavretí ústnej zmluvy o pôžičke (ako to vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo 4520/2007). Ak žalobca neuniesol bremeno tvrdenia alebo dôkazné bremeno, musí rozhodnutie súdu vyznieť v jeho neprospech, bez toho, aby sa súd ďalej zaoberal pravdivosťou tvrdení, ktoré sú súčasťou procesnej obrany žalovaného. Tvrdenia žalovaného podriadiť iba skúmaniu vo vzťahu k inštitútu tichého spoločenstva, neberúc do úvahy možnosti uzavretia nepomenovanej zmluvy (§ 51 O. z.) alebo zmluvy o združení (§ 829 a nasl. O. z.). Žalovaný uvádzal tvrdenia, že na jeseň 2011 začali rokovania ohľadom projektu Heinloth, kde žalobca predstavoval tento projekt rôznym ľuďom a prizval aj žalovaného. Žalobca sa predstavoval na týchto stretnutiach ako zástupca firmy Heinloth a súčasne prezentoval, že on bude robiť tento projekt s A.R.P.I. Žalovaný namietal záver súdu, že dokazovanie nepreukázalo ako konkrétne sa mal žalobca na spoločnom podnikaní podieľať, resp. čo by účasť na tomto spoločnom podnikaní mala z jeho strany obnášať, vrátane toho, aký by mal z toho mať benefit. Základom spolupráce s Heinloth bolo jej iniciovanie zo strany žalobcu (zainteresoval aj svedka W.), ktorý potreboval na jej rozbehnutie spoločnosť A.R.P.I. a ponúkol financovať prvotné vstupné náklady. Po jej rozbehnutí sa spolupráca s Heinloth mala preniesť na novozriadenú spoločnosť aj s portfóliom áut, ktorú si zriadil žalobca. Skutočnosť, či žalobca bol alebo nebol na Slovensku je irelevantná. Súčasťou spolupráce bolo poskytnutie financií žalobcom spoločnosti A.R.P.I. a nie žalovanému. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané zaúčtovanie sumy 200.000 eur v účtovníctve A.R.P.I. ako vklad tichého spoločníka, pričom žalobca, ktorý bol skúseným podnikateľom do prevodného príkazu neuviedol účel platby. Spoločnosť A.R.P.I. bola prosperujúcou spoločnosťou, úspešnou v oblasti medzinárodnej dopravy, pre banku dôveryhodným klientom, ktorá si vystačila pred rokom 2012 aj bez projektu Heinloth. Bonitu spoločnosti žalovaný preukázal hospodárskymi výsledkami, z ktorých vyplýva, že pred spoločným projektom dosahovala za rok 2011 zisk, avšak v roku 2012 v čase spolupráce s Heinloth bola v strate a následne v roku 2013, kedy so spoločnosťou Heinloth nespôlpracovala, opätovne dosiahla zisk. Na konci roka 2011 spoločnosť A.R.P.I. mala disponibilné finančné prostriedky vo výške 122.594 eur a 43.689 eur. Na rozbehnutie projektu nebolo potrebné požičať peniaze. Je málo pravdepodobné, aby žalovaný ako spoločník a konateľ nechal by si zasahovať do vnútorných vzťahov spoločnosti a do

spolupráce s Heinloth tým, že by pripustil cudziu osobu, svedka W., aby vykonával hlavnú činnosť v rámci spolupráce s Heinloth. Svedok W. potvrdil, že bol ďalším článkom v rámci spolupráce Heinloth zainteresovaný svojím vkladom. Podobne aj svedkyňa M., ktorá potvrdila, že ju angažoval do projektu Heinloth žalobca. Málo pravdepodobné bolo tiež, že si žalovaný nechá priebežne kontrolovať výsledky spolupráce manželkou žalobcu, a to tak, že mala k dispozícii údaje o nákladoch a príjmoch spoločnosti v rámci spolupráce Heinloth. Žalovaný poukázal aj na konzultáciu ukončenia spolupráce s Heinloth so žalobcom, ponúkal mu, aby pokračoval s W., aby sa autá previedli na svedkovu firmu, žalobca dal ale pokyn, aby sa pokračovalo. Žalovaný riešil skončenie spolupráce tak, že žalobca si má pripraviť svoju spoločnosť ako to bolo na začiatku dohodnuté. Ten sa však rozhodol inak a pokračoval nie cez svoju spoločnosť AB 1, s.r.o. ale spoločnosť Polčin Transport, s.r.o.. Výpoveď manželky žalobcu o tom, prečo nepokračoval žalobca v spolupráci s Heinloth cez spoločnosť AB 1, s.r.o., je v logickom rozpore s tvrdeniami žalobcu, aká výnosná mala byť spolupráca s Heinloth (obchod s garantovaným ziskom, ktorý mal pokryť náklady na spoluprácu). Žalobca najskôr uvádza, že mu nezáležalo na tom, kde a ako tieto peniaze žalovaný použije. Následne žalovanému mal požičať sumu 200.000 eur, ktorá odzrkadľovala predpokladané prevádzkové náklady za tri mesiace (písomné vyjadrenie žalobcu zo 6. februára 2015). Ak žalobca mal prehľad o tom, ako sa čerpá úver aj počas svojho pobytu v Amerike, žalobcovi nič nebránilo, aby žalovanému zrušil dispozičné oprávnenie, a aby ho vyzýval na vrátenie peňazí. Žalobca počas konania na niektoré otázky odpovedal váhavo, vyhýbavo, na iné odmietol odpovedať. V konaní tiež vyšlo najavo, že počas spolupráce s Heinloth, prijímala spoločnosť penzión Diana s. r. o. (spoločnosť manželky žalobcu) provízie za prepravy, ktoré nič nemali spoločné so spoluprácou Heinloth. Žalobca a svedok sly vypovedali, že agentom pre Heinloth na území SR bol žalobca ako fyzická osoba.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Napadnutý rozsudok obsahuje dostatočné zdôvodnenie (súd vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, ako vec právne posúdil). Nie je úlohou súdu, aby na každý argument strany bola daná odpoveď. Všeobecný súd má dať odpoveď na tie otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prenesený v súdnom konaní. Na podporu svojej argumentácie označil rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani c. Španielsko, z 9. decembra 1994). Aj podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie. Žalobca sa stotožnil so skutkovými zisteniami súdu, ku ktorým dospel na základe vykonaných dôkazov. Žalobca nielen uniesol bremeno tvrdenia, ale uzavretie zmluvy o pôžičke preukázal aj výpoveďami svedkov (manželky žalobcu a p. W.). Svedok W. bol prítomný na stretnutí, na ktorom sa dohodol žalobca so žalovaným na požičanie peňazí, ako i bol prítom, keď žalobca uviedol žalovaného ako disponenta na kontokorentný úver. Žalobca nemal dôvod skúmať pôvod a údaje účtu, na ktorý poukázal peniaze. Ostatné výbery uskutočnil žalovaný ako fyzická osoba. Súdna prax zastáva jednotný názor, že veriteľ zo zmluvy o pôžičke splní záväzok prenechať dlžníkovi peniaze, nielen ich odovzdaním hotovosti, ale aj formou bezhotovostného platobného styku, t. j. bezhotovostným prevodom na účet dlžníka, príp. podľa dohody zmluvných strán na dlžníkom označený účet tretej osoby, ku ktorému má dlžník dispozičné oprávnenie. Bolo by zbytočným a nedôvodným obmedzením autonómie vôle zmluvných strán nepripustiť určenie bankového účtu tretej osoby ako miesta, kam má byť prevedený predmet pôžičky. Žalobcov spôsob odovzdania pôžičky je preto v súlade s ustanovením § 657 O. z.. Žalobca nebol povinný skúmať, o koho účet ide. Uzavretie pôžičky bolo preukázané výpoveďami svedkov, ako aj listinnými dôkazmi. Keďže žalobca uniesol dôkazné bremeno, nebolo možné aplikovať názor žalovaného o dôkaznej núde. Žalovaný skutočnosť spoločného podnikateľského zámeru nepreukázal. Pre zmluvu o tichom spoločenstve predpisuje zákon písomnú formu. Túto skutočnosť nepotvrdil žiaden zo svedkov. Žalovaný sám priznal vo výpovedi, že žiadna zmluva o spoločnom podnikaní medzi ním a bratom neexistovala a ani mu neudelil plnomocenstvo, aby mohol konať a vystupovať v mene spoločnosti žalovaného. Prítomnosť žalobcu a jeho manželky pri určitých úkonoch a situáciách preukazovali len snahu byť nápomocní pri rozbehu spolupráce žalovaného s nemeckým obchodným partnerom Heinloth. Svedok W. na otázku, či sa malo jednať o spoločné podnikanie uviedol, že spoločné nie, šlo len o financie. Svedkyňa manželka žalobcu uviedla, že žalobca a žalovaný sa dohodli, že žalobca otvorí kontokorent, z ktorého bude žalovaný čerpať, koľko bude potrebovať a žalobcovi vráti peniaze akonáhle bude možné a vráti mu aj úroky, nič viac nebolo povedané ani napísané. Tým bol preukázaný aj

základný znak pôžičky, ktorým je dočasnosť. Splatnosť pôžičky môže veriteľ privodiť tým, že požiada dlžníka o splnenie dlhu. Obaja svedkovia sa zhodli v podstatných bodoch, ktoré sa na stretnutiach strán konania diskutovali ohľadne poskytnutia pôžičky. Žalobca považuje v rámci vykonaného dokazovania za jednoznačne a nepochybne preukázané, že žalovanému bola poskytnutá žalobcom suma vo výške 200.000 eur. Skutočnosť, že uvedená suma bola prevedená na firemný účet spoločnosti A.R.P.I. je bez právneho významu. Nárok žalobcu, ako i pasívna legitimácia žalovaného v konaní boli preukázané, a tým aj nenaplnenie odvolacích dôvodov.

4. Odvolací súd rozsudkom zo dňa 31. októbra 2017 č. k. 10Co/156/2016-703 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. mája 2019 č. k. 7Cdo/110/2018-799 bol rozsudok odvolacieho súdu zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že odvolací súd mal nariadiť pojednávanie a zopakovať dokazovanie v potrebnom rozsahu.

5. Výsluchom žalobcu pred odvolacím súdom bolo zistené, že požičal žalovanému peniaze na rozbehnutie podnikania. Zriadil mu podpisové právo k svojmu účtu, aby si mohol disponovať s peniazmi a koľko bude potrebovať, toľko si mohol vybrať. Peniaze mal vracat podľa toho, ako mu išli platby z Nemecka. Vrátená mala byť len čiastka pôžičky a vypočítaný úrok z S. banky. Žalobca nemal vedomosť, že prvý prevod peňazí realizuje na účet spoločnosti A.R.P.I. (nevedel aké je to číslo účtu). Pri úkone udelenia dispozičného oprávnenia žalovanému bol prítomný pracovník banky a strany konania. Žalovaného informoval, že je možné robiť obchod, ktorý žalobcovi ponúkol dlhoročný známy (F. O.) a žalovaný reagoval, že je to výborné. Výborné je to, že keď sa prečíta zmluva, ktorú podpísala firma A.R.P.I. s firmou Heinloth, je tam garantovaný zisk. Boli ju podpisovať v Rakúsku. Žalobca viezol na stretnutie brata, za firmu A.R.P.I. a O. bol za firmu Heinloth, podpísali zmluvu o spolupráci. W. bol zainteresovaný zo strany firmy Heinloth, chcel to podnikanie začať robiť neskôr a firma Heinloth si ho vybrala ako styčného dôstojníka, pretože vie perfektne nemecky a mal robiť tlmočníka medzi šoférmi a firmou Heinloth. O. oslovil žalobcu, aby našiel niekoho, kto bude s nimi spolupracovať a žalobca oslovil zopár ľudí, ktorí sa stretli s O. na penzióne Diana a ten si zvolil W.. O. si vybral žalobcu, aby zohnal dopravcov a osoby, ktoré by boli ochotné v tomto spolupracovať s ním, on ich aj zohnal. Vybral si aj W., ktorý povedal, že by si po roku založil firmu a išiel by to robiť tiež. Aj žalovaný prejavil záujem, pretože tam bol garantovaný zisk. Znamenalo to, že ak rozdiel peňazí bol menší, firma Heinloth garantovala, že minimálne 750 eur zaplatí. Spoločnosť AB 1, s.r.o., založil žalobca, pretože chcel zachrániť situáciu, ktorú spôsobil žalovaný a pokazil mu meno. Očakával, že peniaze, ktoré použil žalobca na náklady ako sú mzdy, nafty a tie ktoré mu boli z firmy Heinloth zaplatené, že ich žalobcovi vráti. Nemohol si zaúčtovať vklad tichého spoločníka, keď nebola k tomu zmluva.

6. Výsluchom žalovaného pred odvolacím súdom bolo zistené, že došlo k zriadeniu jeho dispozičné právo ku kontokorentnému účtu žalobcu, z ktorého mal prevádzať peniaze na firmu, konkrétne na náklady spojené s prevádzkou šiestich kamiónov, ktoré pracovali vo firme Heinloth. Dispozičné odovzdávanie a prevod prvej sumy peňazí na spoločnosť A.R.P.I. vo výške 20.000 eur, bol realizovaný v priestoroch reštaurácie penzióne Diana, kde boli prítomní dvaja zástupcovia S. banky, ako aj žalobca a žalovaný. Nie je pravdou, že žalobca nevedel na aký účet prevádza peniaze, pretože pri prevode peňazí bola cez jeho ruky doručená bankárom kartička s číslom účtu a spoločnosťou, ktorá je vlastníkom tohto účtu. Žalobca dobre vie, že žalovaný ako fyzická osoba podnikat' nemôže, ale podniká ako právnická osoba - firma A.R.P.I., v ktorej je konateľom. Žalovaný nevedel uviesť, či boli zmluvy podpisované v rámci spolupráce, či neboli podpisované len v rámci prenájmu vozidiel. Keď bolo auto v strate, nebolo navýšené o sumy uvádzané žalobcom. Tieto veci zaúčtovala podľa zákona ich externá ekonómka, ktorá vedie účtovníctvo. Žalovaný nikdy nepovedal, že táto práca je výborná. W. si vybral žalobca, nie O.. Keď sa žalobcu pýtal, ako si predstavuje spoluprácou s W., žalobca sa vyjadril, že je to výborný chlap a garantuje za neho. Po dvoch mesiacoch, kedy sa mal zaúčtať v Nemecku, to už nebola pravda. Nemci povedali, že nebudú spolupracovať s W.. Žalovaný bol ohľadom projektu oslovený koncom roka 2011. Boli tam prítomní ľudia, ktorí zastupovali firmy, narp. dopravná firma z Dolného Kubína. Žalobca na otázku jedného z nich, či všetky podmienky sú schopné dať do zmluvy odpovedal, že tu sa zmluvy nerobia. Spoločnosť A.R.P.I. zverejnila inzerát na vodičov a pohovory boli robené v penzióne Diana, ktoré viedol žalobca. Žalovaný bol ako prísediaci, ako zástupca firmy A.R.P.I. Prijaté osoby boli zamestnané vo firme A.R.P.I. Žalovaný poukazoval na chýbajúce ľudské zdroje. W. povedal, že šoférov je dosť a vodičov zabezpečil. Žalovaný musel vybaviť medzinárodné povolenia, ktoré sa dávajú ku konkrétnemu autu,

zaevidované na dopravnom inšpektoráte. V Nemecku sa preberali autá. Odišiel tam W., ktorý autá riadil. Objednávky boli posielané na Slovensko, kde sa evidovali všetky jazdy a náklady. Po návrate vodičov na Slovensko, sa jednotlivé prepravy fakturovali a posielali do firmy Heinloth. Na projekte spolupracovala firma A.R.P.I. a firma Heinloth. Niečo podpisovali v Rakúsku, kde bol prítomný žalobca, jeho manželka, W. a O.. Na projekte pracovala aj G. F., ktorá mala uzavretú zmluvu a poberala mzdu. W. sa zaučal na podnet žalobcu, nebol ale zamestnaný vo firme A.R.P.I. Keď sa projekt rozbiehal žalovaný povedal žalobcovi nech neráta s tým, že on bude na tom robiť, nechce z toho ani korunu, ale nedá do toho ani korunu, pretože má svoju robotu, ktorú vykonáva k spokojnosti. Keď žalovaný povedal, že do toho nedá žiadne finančné prostriedky, W. sa vyjadril, že on nemá finančné prostriedky, tak žalobca povedal, že on do toho dá finančné prostriedky, a to bolo všetko. Potom sa previedlo 20.000 eur a bolo žalovanému zriadené dispozičné právo k účtu v S. banke. Nikdy sa nehovorilo o pôžičke, ale o tom, že žalobca do toho dá finančné prostriedky, preto boli zaúčtované ako vklad tichého spoločníka. Žalobca chcel v tomto podnikat'. Povedal, že sa do leta vytvorí nová firma, kde sa prevedú kamióny a kde budú spoločníci (žalovaný odmietol byť spoločníkom, s tým, že môže tam byť spoločníkom firma A.R.P.I., potom aj túto variantu odmietol). K vysporiadaniu ako tichého spoločníka doposiaľ nedošlo, pretože žalobca začal od neho požadovať pôžičku ako od fyzickej osoby, ku ktorej ale nikdy písomne, či ústne nedošlo. K podmienkam vkladu tichého spoločníka žalovaný uviedol, že bola spolupráca s firmou Heinloth a kvázi garantovaný zisk na jedno vozidlo s tým, že keď budú peniaze zarobené, tak sa bude splácať alebo vyplácať naspäť vklad. Žalobca tvrdí garantovaný zisk zo strany firmy Heinloth, ktorý nikdy nebol splnený. Mal profitovať na práci kamiónov s tým, že postupne sa tam budú pridávať ďalšie a ďalšie, mal vidinu, že tam bude 50 kamiónov a budú zarábať peniaze. Manželke žalobcu boli predkladané všetky výnosové aj nákladové položky, vrátane kópií faktúr. Žalobca sa nepodieľal na hospodárení spoločnosti A.R.P.I., podieľal sa len ohľadom spolupráce firmy A.R.P.I. a Heinloth. Navrhol projekt, ktorý potom realizovala firma A.R.P.I. Dokumenty odovzdávala G. F. manželke žalobcu, po návrate z Ameriky. Čo si vyžiadala, to jej bolo dodané. Na otázku, aký mal mať žalobca prospech, výnos z tvrdenej spolupráce, žalovaný uviedol, že výnos z kamiónov, ktoré robili a mali robiť pre firmu Heinloth. V mesiaci júl 2012 sa žalovaný vyjadril, nech si to prevedú na svoju spoločnosť a nech pokračujú v práci. Cez spoločnosť A.R.P.I. túto spoluprácu už nebolo možné vykonávať. Ohľadom projektu Heinloth žalovaný komunikoval so žalobcom ako konateľ spoločnosti A.R.P.I. Takto vystupoval aj v čase, kedy žalobca uskutočnil prvý prevod peňazí na účet spoločnosti A.R.P.I., ako aj pri udelení dispozičného oprávnenia žalobcom. Žalovaný si nebol vedomý, že by existoval dokument, v ktorom by sa spoločnosť Heinloth písomne zaručila za garantovaný zisk. Spolupráca bola celá konzultovaná a robená medzi firmou Heinloth a firmou A.R.P.I., v ktorej je žalovaný konateľom a takto vystupoval pri všetkých úkonoch.

7. Výsluchom svedkyne O. X. v odvolacom konaní bolo zistené, že žalobca, ktorý je jej manželom, bol oslovený svojim bývalým kolegom, priateľom z Nemecka O., že má výborný obchod, ktorý mu ponúkol, či by ho nechcel robiť na Slovensku. Žalobca nechcel robiť v doprave. V roku 2006 dopravu predal a ponúkol túto možnosť žalovanému. Bol to veľmi dobrý obchod, keďže tam bol garantovaný výnos. Žalovaný sa vyjadril, že on nemá na rozbeh peniaze. Bol tam potrebný vstupný kapitál, keďže na začiatku bolo treba vybaviť kamióny, hradiť réžiu. Žalobca ponúkol, že mu požičia a pokiaľ bude mať tržby, tak mu to začne vracať. So žalobcom svedkyňa odišla na tri mesiace do Spojených štátov a za ten čas sa obchod rozbehol a fungoval. Po návrate sa začali problémy, bolo už evidentné, že s peniazmi bude problém a treba to riešiť. Žalobca otvoril kontokorentný úver v hodnote približne 187.000 eur, nejaké peniaze žalovanému ešte dával alebo posielal. Zriadil žalovanému dispozičné právo, tak aby si žalovaný vždy zobral z účtu toľko koľko potrebuje. Nebolo to tak, že si sadli a povedali nech sa páči tu máš kontokorent. Bolo viacero stretnutí, na ktorých sa hovorilo čo sa bude robiť, čo bude treba, aké budú počiatočné investície. Na to, aby sa rozbehla kamiónová doprava je potrebný nejaký vstupný kapitál. Následne sa začne robiť a už sa peniaze vracajú v tržbách. Išlo o takzvaný systém vyúčtovania open book, ktoré sa robí tak, že sa zadajú náklady, výnosy a z toho je zisk alebo strata. Pokiaľ bola vytvorená strata, spoločnosť Heinloth by doplatila 750 eur a pokiaľ bol vytvorený zisk, tak mali zisk, to bolo na obchode zaujímavé. Žalobca nechcel už pracovať v doprave, ani podnikat', preto to celé posunul žalovanému. Žalobca a svedkyňa poznali O. dlhé roky a spolupracovali s ním, ešte s jeho pôvodnou firmou. V tom čase bol v Nemecku nedostatok vodičov. Hľadali alternatívu ako robiť obchody, ponúkli to žalobcovi, aby to takto skúsili. Dajú kamióny, návesy, prácu a garantujú zisk. Mali záujem o dlhú a trvalú spoluprácu. Po návrate z Ameriky boli náznaky od O., že nie je všetko akoby malo byť. Svedkyňa si už stopercentne nepamätala, či bola prítomná pri udelení disponenského oprávnenia žalovanému. Partnerom v rámci spolupráce s Heinloth bola spoločnosť A.R.P.I. Žalovaný čerpal finančné prostriedky podľa potrieb spoločnosti A.R.P.I. Pracovník banky sa informoval, či majú vedomosť, v akom stave je kontokorentný

úver. Znalosť o tom so žalobcom nemali, pretože prevody robil žalovaný. Svedkyňa bola oslovená v rámci spolupráce, ak niečo nebolo v poriadku, kvôli nemčine a znalostiam celej problematiky. Svedkyňa zavolať C., jeho kolegovia z Heinlothu alebo z kancelárie žalovaného, že niečo nie je v poriadku, aby zasiahla. Na konci mesiaca spoločnosť A.R.P.I. poskytla svoje údaje spoločnosti Heinloth, aké mala mesačné náklady (prenájom návesu, ťahača, mzdy, benzín, poplatky, cestovné náhrady, všetko čo spadalo do nákladov). Výnosy si spoločnosť Heinloth vedela doplniť sama, ale vedela to aj A.R.P.I. a z toho vzišiel nejaký hospodársky výsledok. Pokiaľ bol hospodársky výsledok nižší ako 750 eur, spoločnosť Heinloth garantovala, že to bude minimálne 750 eur. Svedkyňa nikdy netvrdila, že garantovaný zisk bol splnený. Vie len, že bol garantovaný. Open booky sa k svedkyňi dostávali, z nich však nebolo možné zistiť, či boli splnené podmienky garantovaného zisku. So žalobcom sú vlastníčkmi firmy AB 1, s.r.o., asi aj štatutárnymi orgánmi. Kúpili túto spoločnosť ako hotelovú spoločnosť, následne sa na ňu vybavovala doprava. Chceli pokračovať v tej doprave, ktorá na A.R.P.I. katastrofálne skončila. W. zabezpečoval komunikáciu so šoférmi, nejaká časť kamiónov mala ísť aj k nemu. Žalobca ponúkol možnosť zúčastniť sa W.. V čase spolupráce medzi spoločnosť A.R.P.I. a Heinloth boli kamióny napísané na spoločnosť A.R.P.I.

8. Výsluchom svedka P. W. pred odvolacím súdom bolo zistené, že má vedomosť, že žalobca požičal žalovanému peniaze na rozbehnutie obchodu s kamiónovou dopravou, ktorého bol svedok súčasťou. Má vedomosť, že žalovaný mal dispozičné právo k účtu žalobcu, aby mohol podnikáť, robiť s tými peniazmi. Aká bola dohoda medzi žalobcom a žalovaným o tom už nevie. Pamätá si, že boli stretnutia na penzióne Diana, kde sa to celé pripravovalo (koncom roka 2011 a začiatkom roku 2012) a dohadovalo. Konkrétne, že žalobca pôjde na dovolenku, dá dispozičné právo a požičia žalovanému peniaze, aby mohol rozbehnúť obchod. Úlohou svedka bolo zohnať šoférov, zaškoliť sa v špedičnej firme v Nemecku a rozbehnúť to, navigovať šoférov. Čo sa dialo, následne nevie, keďže odišiel a nedostal žiadne peniaze. Poskytol aj on peniaze za kamióny 6.000 eur a výplatu nedostal (jedenkrát obdržal za náklady 2.500 alebo 3.000 eur). To bolo všetko čo dostal za päť a pol mesiaca práce. Žalobca vždy povedal, že on dá peniaze a že sa nebude starať o ten obchod. Svedok pracoval medzi špedíciou Heinloth a špedíciou A.R.P.I. Na otázku, či sa na projekte Heinloth angažoval nejakým spôsobom žalobca svedok odpovedal, že len finančne, ani jeho manželka. Svedok na otázku či sa vie vyjadriť k výške pôžičky, si nevedel spomenúť na presnú sumu, nejakých 200.000 eur. Vie však, že sa bavili, že môže mať žalovaný dispozičné právo. Svedok nebol prítomný, keď žalobca udelil dispozičné oprávnenie k bankovému účtu žalovanému. Nevedel, či bol prítomný pritom, ako bol dohodnutý spôsob vracania peňazí žalobcovi. Vie, že on sám dával peniaze na autá, ale ostatné ako sa oni dohadovali nevie. Pokiaľ ide o výšku požičanej sumy, asi boli nejaké vedomosti, že takéto peniaze je potrebné na rozbeh takéhoto obchodu. Raz za čas napísal žalobca mail ako to ide a svedok odpísal, že všetko je v poriadku, inak nič konkrétne. Svedok potvrdil svoj podpis na listinách vo firme Heinloth v Nemecku dňa 26. januára 2012 a 27. januára 2012. Mzdové podmienky so šoférom U. M. svedok určite nedohadoval. Svedok si už nepamätal, čo vypovedal pri svojom prvom výsluchu. Vtedy to mal čerstvejšie a logické pre svedka je, keď sa niečo požičia, tak je dohoda, že sa to aj vráti. Vie, že mala byť vrátená tá suma. Z chodu toho biznisu, z toho obchodu, čo sa vyprodukuje mala byť vrátená. O tomto sa stále bavili, o týchto veciach, keď mali stretnutia.

9. Svedkyňa G. F. vo svojej výpovedi pred odvolacím súdom uviedla, že si nepamätá, vzhľadom na časový odstup a pokiaľ vypovedala v konaní pred súdom prvej inštancie, bolo to tak.

10. Výsluchom svedkyne N. M. pred odvolacím súdom bolo zistené, že si nepamätá, ani na obsah svojej výpovede v konaní pred súdom prvej inštancie. K svojej výpovedi nemala viac čo dodať.

11. Na základe procesného návrhu žalobcu zo dňa 16.9.2020 (dôkaz výsluchu svedka F. O. nie je potrebné opakovať keďže jeho výpoveď predstavuje použiteľný dôkaz), s ktorým žalovaný súhlasil, bolo upustené od opakovania dokazovania výsluchom svedka F. O..

12. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom po nariadení pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a vykonania opakovaného dokazovania výsluchom svedkov a listinami, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

13. Podľa § 470 ods. 1, 2 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

14. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť CSP. Odvolací súd, prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP už podľa tohto zákona. Keďže odvolanie bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti a dôvodnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení O. s. p. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov konania, ktoré začalo ale neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 177/2014 z 18. augusta 2016).

15. V posudzovanej veci súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru ktorým konštatoval, že strany konania uzavreli konkludentnou formou zmluvu o pôžičke. Právny úkon je prejavom vôle, s ktorým právny poriadok spája vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností účastníkov právneho vzťahu. Prejav vôle tvorí podstatu právneho úkonu, keďže vôľa je nenahraditeľným elementom (prvkom) prejavu vôle. Prejav je odrazom (vyjadrením) psychického vnútra človeka, rozpoznateľný v objektívnej realite. Aby sa vôľa mohla v objektívnej realite (navonok) uplatniť, musí byť vyjadrená tak, aby bola rozpoznateľná a uplatniteľná. Pokiaľ ide o prejav vôle výslovný (vyjadrený napr. slovom, písmom, kresbou a pod.) spravidla ľahšie možno v ňom identifikovať uvedené rozlišovacie znaky, charakterizujúce vôľu a jej obsahovú stránku. Zložitejšia situácia nastáva ak je prejav vôle uskutočnený mlčky (konkludentne) a v týchto prípadoch sa uplatňuje pravidlo, ktoré dovoľuje na ňu prihliadať, len pokiaľ (vzhľadom na všetky okolnosti) sú vylúčené akékoľvek pochybnosti o tom, že tu vôľa je a tiež i to, aká je táto vôľa (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7MCdo 12/2011).

16. Ak súd prvej inštancie považoval prevod sumy 20.000 eur žalobcom na účet obchodnej spoločnosti A.R.P.I., s.r.o. a zriadenie dispozičného oprávnenia žalovaného k bežnému účtu žalobcu (ktorý následne previedol na účet spoločnosti A.R.P.I., s.r.o. celkovú sumu 180.000 eur) za zhodný prejav vôle žalobcu a žalovaného uzavrieť zmluvu o pôžičke, nesprávne aplikoval ustanovenie o výklade právnych úkonov (§ 35 O. z.). Konkludentne vyjadrená vôľa žalovaného uzavrieť vyššie uvedeným spôsobom zmluvu o pôžičke so žalobcom, by mohla byť považovaná za naplnenú, len pokiaľ by vzhľadom na všetky okolnosti prípadu boli vylúčené akékoľvek pochybnosti o tom, že tu takáto vôľa bola a že jej obsahom bolo uzavretie zmluvy o pôžičke. Táto podmienka nebola naplnená vzhľadom na odlišné stanoviská strán konania, ako i listinné dôkazy preukazujúce prevod peňažných prostriedkov na účet právnickej osoby, nie na účet žalovaného, a tiež vykonaným dokazovaním preukázaný projekt spolupráce so zahraničným subjektom Heinloth. Aplikovať pravidlo o konkludentne (mlčky) prejavenej vôli žalovaného, teda to, že tu z jeho strany vôľa uzavrieť zmluvu o pôžičke bola, aká to bola vôľa, bez akýchkoľvek pochybností nebolo preto možné. Navyiac súd prvej inštancie relevantný prejav vôle uskutočnený mlčky, teda odlišne od tvrdenia žalobcu o ústnej forme právneho úkonu, nezrejmil (z akého správania žalovaného vyvodil nepochybný prejav vôle požičať peniaze pre seba) a nesprávne konštatoval, že uvedené skutočnosti boli medzi účastníkmi nesporné (skutočnosť či žalobca poskytol žalovanému pôžičku bola medzi stranami konania po celú dobu konania sporná).

17. Danosť vôle je základným predpokladom každého právneho správania a tvorí podstatnú, neopomenuteľnú a ničím nenahraditeľnú (výkladom neodstrániteľnú) náležitosť právneho úkonu (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7MCdo 12/2011). Samotnému prevodu peňažných prostriedkov na inú osobu (a to právnickú osobu), nemožno pričítať právne účinky, ktoré nastávajú pri prejavoch, ktorými účastníci vyjadrujú zhodnú vôľu uzavrieť zmluvu o pôžičke.

18. V sporovom konaní platí prejednacía zásada, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať o nich dôkazy je zásadne vecou strán konania. Keďže strany v takomto konaní stoja proti sebe, povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť zaťažuje každú stranu sporu v inom smere. Hmotné právo potom určuje, kto má dôkazné bremeno (dôkazné bremeno nesie strana v záujme ktorej je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a stranou konania tvrdená, bola v konaní preukázaná tak, aby ju súd uznal za pravdivú). Strana sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, avšak

pravdivosť skutkových tvrdení dokazovanie nepotvrdilo, znáša nepriaznivé následky v podobe súdneho rozhodnutia v jej neprospech (v prípade žalobcu formou zamietavého súdneho rozhodnutia).

19. Z hypotézy hmotnoprávnej normy § 657 O. z., ktorá vymedzuje obsah povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti veriteľa, vyplýva, že v spore o vrátenie pôžičky peňazí má žalobca ako veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovaným ako dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že predmet pôžičky mu odovzdal a dlžník peniaze riadne a včas nevrátil (porov. NS ČR sp. zn. 33Cdo/3878/2008). Dôkazné bremeno ak ide o zmluvu o pôžičke zaťažuje veriteľa v tom smere, že ak chce byť úspešný v sporovom konaní, musí uniesť dôkazné bremeno (pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia), že došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke s konkrétnym obsahom, že skutočne odovzdal peňažné prostriedky žalovanému a že žalovanému vznikol záväzok vrátiť tieto peňažné prostriedky žalobcovi.

20. Z ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je predovšetkým určenie predmetu pôžičky a z obsahu zmluvy o pôžičke musí vyplývať i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu - peniaze (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/325/2009), keďže pojmovými znakmi zmluvy o pôžičke sú: a/ prenechanie veci na voľné nakladania, b/ druhovo určené veci, c/ dočasnosť, d/ povinnosť vrátiť vec rovnakého druhu, e/ doba splatnosti jej vrátenia.

21. S prihliadnutím na žalobcom tvrdenú skutočnosť uzavretia zmluvy o pôžičke ústnou formou, odvolací súd dospel k záveru, že žalobca dôkazné bremeno v uvedenom smere (ods. 18) neuniesol. Nepreukázal obsah práv a povinností zmluvných strán, predovšetkým vznik záväzku žalovaného vrátiť odovzdané peňažné prostriedky žalobcovi ako veriteľovi.

22. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že podľa výpovede žalobcu peniaze sa mu mali vracaf podľa toho ako bude vychádzať zisk a akonáhle budú prichádzať platby („rozdiel z toho, čo zaplatí Heinloth firme A.R.P.I.“), teda peniaze sa mali vracaf podľa toho „ako žalovanému išli platby z Nemecka“. Žalovaný vo výpovedi v odvolacom konaní tiež potvrdil (v odpovedi na otázku aké boli podmienky dohody v súvislosti s tvrdeným vkladom tichého spoločníka), že keď budú peniaze zarobené (obchodnou spoločnosťou A.R.P.I., s.r.o.), tak sa bude splácať alebo vyplácať peňažný vklad žalobcovi. V súlade s výpoveďami strán konania bola potom aj výpoveď svedkyne K. X. v odvolacom konaní, že pokiaľ bude mať tržby, tak mu to začne žalovaný vracaf. Svedok M. W. vo svojej výpovedi pred súdom prvej inštancie jednoznačne potvrdil, že splácať (peniaze) sa malo zo zarobených peňazí, čo sa vyprodukujú, nebolo dohodnuté, že za rok, dva, tri. Vo výpovedi v odvolacom konaní svedok uviedol, že suma mala byť vrátená z chodu toho biznisu, z toho obchodu. Strany konania vo svojich výpoveďach pred odvolacím súdom, ako aj títo dvaja svedkovia zhodne uviedli, že žalobca zriadil žalovanému dispozičné právo k účtu v peňažnom ústave, za účelom disponovania s peniazmi na tomto účte, podľa potrieb predstavujúcich vstupné prevádzkové náklady spojené s vykonávaním kamiónovej dopravy, v spolupráci so zahraničným partnerom Heinloth.

23. Uvedení svedkovia (hoci podpísali čestné vyhlásenia, priložené žalobcom k žalobe) neboli svedkami ústnej zmluvy o pôžičke, ktorou by žalobca požičal žalovanému sumu 200.000 eur, ktorú by mu bol skutočne aj odovzdal a ktorou by žalovaný ako fyzická osoba prevzal záväzok vrátiť uvedenú sumu žalobcovi. Zarábanie peňazí v zmysle ich produkcie, ako i vytvorenie zisku, sa vzťahuje na právnickú osobu (A.R.P.I., s.r.o.), ktorej zisk prináleží (nie žalovanému ako fyzickej osobe). Účel použitia finančných prostriedkov bol taktiež v prospech spoločnosti A.R.P.I., s.r.o., konkrétne na rozbehnutie obchodnej spolupráce so zahraničným subjektom Heinloth. Preukázaný skutkový stav tak pripúšťa záver o inom nositeľovi hmotnoprávnej povinnosti vrátenia peňazí, konkrétne obchodnej spoločnosti A.R.P.I., s.r.o. Záväzok vrátiť peniaze poskytnuté ako pôžička bol viazaný výlučne na zisk, zarobené peniaze, čím bol tento záväzok obmedzený na pozitívnu bilanciu výsledkov hospodárenia tohto podnikateľského subjektu. V spojení so skutočnosťou, že príjemcom žalobcom poukázaných peňažných prostriedkov vo výške 20.000 eur, bola spoločnosť A.R.P.I. s.r.o., na účet ktorej boli adresované následné prevody peňazí, výsledky dokazovania pripúšťať záver o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného (t. j. toho kto je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti vrátiť peniaze), ako i o tom, či záväzok vrátiť financie vôbec vznikol (podmieneny vytvorením zisku obchodnej spoločnosti, pričom do projektu spolupráce s Heinloth mal investovať peniaze napr. i svedok W., ktorý ukončil svoju činnosť „pretože to nefungovalo“). Projekt spolupráce pritom inicioval práve žalobca, pre ktorý získaval dopravcov a tiež ľudí (svedok

W., svedkyňa M., ktorá žalobcu, po oprave manželku žalobcu, označila). Vykonaným dokazovaním tak nebol preukázaný žalobcom tvrdý obsah zmluvných dojednaní ústnou formou, spôsobilých založiť povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi uplatňovaný nárok. Súčasne z dokazovania vyplynul aj iný možný dôvod peňažného plnenia žalobcu, inej osobe (obchodnej spoločnosti), s dohodou o záväzku obchodnej spoločnosti vrátiť finančné prostriedky z jej majetku.

24. Z vykonané dokazovania preto vyplynul záver, že navrátenie peňažných prostriedkov súviselo výlučne s výsledkom podnikateľskej činnosti obchodnej spoločnosti A.R.P.I., s.r.o., ktorej ako podnikateľovi patrilo zisk, a tiež aj tržby. Žalobca vo výpovedi v odvolacom konaní sám vyslovil, že očakával, že peniaze, ktoré boli použité na náklady ako sú mzdy, nafta a tie, ktoré boli spoločnosťou Heinloth zaplatené, že sa mu vrátia. Tomu zodpovedala výpoveď svedka M. W. v odvolacom konaní, že žalobca sa vyjadril, že dá peniaze, nech ten obchod nejako ide. Aj svedkyňa K. X. vo výpovedi v odvolacom konaní vysvetlila, že na kamiónovú dopravu bol potrebný vstupný kapitál, ktoré peniaze sa vracajú až neskôr v tržbách, a na to preklenovacie obdobie bolo treba nejaké peniaze. Z vykonaného dokazovania tak vyplynul aj ekonomický dôvod vzniku právneho úkonu (kauzy), a to mimo majetkovej sféry žalovaného (ako fyzickej osoby nepodnikateľa).

25. Vyššie uvedenému záveru nasvedčujú aj rokovania pred poskytnutím peňazí. Žalobca potvrdil, že dostal ponuku na podnikanie, ktoré nemohlo byť stratové (tzv. obchod s garantovaným ziskom), aby zohnal ďalších ľudí, ktorí podnikajú v oblasti dopravy. Okrem žalovaného oslovil aj svedka M. W. (ktorý sa zapojil aj finančne) a podľa výpovede svedka F. O. chcel pracovať v oblasti dopravy ako agent. V januári 2012 žalobca zriadil žalovanému podpisové právo k svojmu účtu, aby mohol s peniazmi disponovať na úhradu nákladových položiek (mzdy, nafta a iné) obchodnej spoločnosti A.R.P.I., pri začatí výkonu kamiónovej dopravy v spolupráci so zahraničným partnerom. Nebolo tak preukázané, že v januári 2012 došlo k dohode medzi stranami konania o požičaní peňažných prostriedkov v konkrétnej výške (200.000 eur), ako ani k ich odovzdaniu. Z vykonaného dokazovania vyplývalo angažovanie sa žalobcu v súvislosti so vstupom obchodnej spoločnosti A.R.P.I. do projektu spolupráce so zahraničným partnerom (Heinloth), s možnosťou byť v priebehu obchodnej spolupráce informovaný o výsledkoch podnikania, až po participáciu na navrátení poskytnutých finančných prostriedkov zo zisku obchodnej spoločnosti A.R.P.I., s.r.o., pokračujúc zámerom spoločnosti AB 1, s.r.o., (v ktorej bol spoločníkom) prostredníctvom ktorej malo byť pokračované v kamiónovej doprave, (po ukončení podnikateľskej aktivity obchodnou spoločnosťou A.R.P.I. so zahraničným partnerom), ktorú potom nahradila spolupráca inej obchodnej spoločnosti Polčín Transport, s.r.o.

26. Podľa § 657 O. z. zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 325/2009).

27. Súd prvej inštancie správne uviedol, že zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, teda k jej uzavretiu je potrebné aj reálne odovzdanie predmetu pôžičky. Vykonaným dokazovaním v danej veci však preukázané odovzdanie peňazí žalovanému ako dlžníkovi nebolo. Odovzdaním, tak ako to konštatuje súd prvej inštancie (v súlade s ustálenou súdnou praxou), sa prirodzene nemyslí len fyzické odovzdanie hotovosti dlžníkovi, ale aj bezhotovostný prevod na účet dlžníka, ako i prevod na účet tretej osoby, ako miesta, kam má byť prevedený predmet pôžičky, ak sa na tom zmluvné strany dohodnú. Poskytnutím bezhotovostného prevodu na účet dlžníka alebo tretej osoby je potom splnená podmienka odovzdania predmetu pôžičky dlžníkovi. Pri pôžičke peňazí ako vecí tieto nie sú dlžníkovi len zverené, ale sa stávajú jeho vlastníctvom.

28. V prejednávanej veci bolo preukázané, že k prenechaniu (prevodu) peňazí v celkovej výške 180.000 eur žalobcom ako veriteľom na účet dlžníka - žalovaného, vrátane bezhotovostného prevodu, a to ani na účet tretej osoby, nedošlo. Peňažnú sumu na účet spoločnosti A.R.P.I., s.r.o. prevádzal (viacerými prevodmi) žalovaný. V konaní bolo nesporné len to, že žalovaný bol oprávnený realizovať prevod z účtu žalobcu na iný účet (obchodnej spoločnosti A.R.P.I., s.r.o.). Skutočné odovzdanie predmetu pôžičky žalobcom žalovanému preukázané nebolo (žalobca prvotne nepreukázal dohodu so žalovaným o požičaní konkrétnej sumy peňazí žalovanému ako dlžníkovi a jeho záväzok peniaze vrátiť). Udelenie

oprávnenia disponovať s finančnými prostriedkami na účte v peňažnom ústave preto nepredstavovalo reálne odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi (absentoval úkon odovzdania konkrétneho predmetu pôžičky, t. j. peňazí, a to či už fyzickým odovzdaním alebo bezhotovostným spôsobom).

29. Žalobca, ktorý niesol dôkazné bremeno podľa hmotného práva, tak nepreukázal vznik záväzku žalovaného vrátiť peňažné prostriedky žalobcovi zo zmluvy o pôžičke, ako ani úkon odovzdania peňazí z titulu pôžičky. Prípadný záväzok v dôsledku poskytnutia peňažných prostriedkov dlžníkovi, bez reálneho aktu odovzdania peňazí, by inak nasvedčoval uzavretiu tzv. nepomenovanej zmluvy (§ 51 O. z.), ktorej obsah vyplýval z kauzálneho právneho úkonu s vecnou pasívnou legitimáciou právnej osoby (A.R.P.I., s.r.o.). Predovšetkým však vznik záväzku žalovaného ako fyzickej osoby (vrátiť peňažné prostriedky žalobcovi), zmluvného či mimozmluvného (bezdôvodné obohatenie), preukázaný nebol (porov. rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cdo 695/2003).

30. Vo vzťahu k sume 20.000 eur žalobca taktiež nepreukázal prenechanie peňazí žalovanému, keďže finančné prostriedky previedol na účet obchodnej spoločnosti A.R.P.I., s.r.o., bez preukázania ich požičania žalovanému ako fyzickej osobe. V konaní nebolo pritom sporné, že strany konania mali vedomosť, že čiastka bude použitá na podnikanie uvedenej obchodnej spoločnosti.

31. Odvolacia námietka žalovaného týkajúca sa nesprávneho vyhodnotenia dôkazného bremena súdom prvej inštancie bola dôvodná. Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva, ktoré umožňuje rozhodnúť i v prípadoch, kedy výsledky hodnotenia dokazovania neumožňujú súdu prijať záver o pravdivosti tvrdenej skutočnosti, ale ani záver o tom, že by bola nepravdivá. Ide o prípad tzv. dôkaznej núdze, kedy neunesenie dôkazného bremena má za následok rozhodnutie v neprospech tohto účastníka, v ktorého záujme bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť. V danom prípade, keďže žalobca sa rozhodol (bez písomnej zmluvy) previesť finančné prostriedky na účet iného subjektu, ako aj zriadiť dispozičné oprávnenie žalovaného k peňažnému účtu, vystavil sa takejto dôkaznej núdzi, vzhľadom na svoje tvrdenie o ústnou formou uzavretej zmluve o pôžičke, ktorú protistrana popierala. Ak neunesie žalobca ako veriteľ dôkazné bremeno preukázania uzavretia zmluvy o pôžičke so žalovaným (ako tomu bolo aj v danom prípade), rozhodnutie súdu musí vyznieť v jeho neprospech (zamietnutím žaloby), bez toho, aby súd sa musel ďalej zaoberať pravdivosťou tvrdení, ktoré sú súčasťou procesnej obrany žalovaného a za týmto účelom vykonávať dokazovanie (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo 4520/2007).

32. Súd prvej inštancie sa tak nesprávne zaoberal pravdivosťou tvrdení, ktoré boli súčasťou procesnej obrany žalovaného, o spoločnom podnikaní strán konania v súvislosti s projektom Heinloth a jeho závery o nepreukázaní dohody strán konania o tichom spoločenstve, či o peňažnom vklade žalobcu do podnikania spoločnosti A.R.P.I., boli bez právneho významu (vo vzťahu k primárnemu vyhodnoteniu neunesenia dôkazného bremena žalobcom ako veriteľom).

33. V súvislosti s odvolacou námietkou k hodnoteniu výpovedí svedkov je potrebné uviesť, že svedkyňa K. X., ako aj svedok M. W., potvrdili uskutočnenie viacerých stretnutí, predmetom ktorých boli rozhovory ohľadom spolupráce so zahraničným partnerom, na ktorých sa hovorilo „čo sa bude robiť, čo bude treba, aké budú počiatočné investície“ (svedkyňa K. X.) a „celé sa to tam dohadovalo“ (svedok M. W.). Títo svedkovia mali tiež vedomosť o zriadení dispozičného práva žalovanému k účtu žalobcu, za účelom disponovania s finančnými prostriedkami na úhradu vstupných nákladov obchodnej spoločnosti A.R.P.I. podľa potreby, aby sa mohla rozbehnúť obchodná spolupráca so zahraničným subjektom Heinloth. Obidvaja svedkovia zhodne potvrdili, že uvedené finančné prostriedky sa mali splácať z tržieb, zo zarobených peňazí, čo sa vyprodukuje. Takéto závery boli súladné aj s výpoveďami strán konania. To akým spôsobom svedkovia kvalifikovali vyššie uvedené skutočnosti (dohoda o pôžičke) nebolo právne významné, pretože relevantný bol opis konkrétnych skutkových okolností, ktoré zachytili a vnímali svedkovia vlastnými zmyslami. Svedkyňa K. X. tiež uviedla, že nič viac nebolo povedané ani napísané. Svedok M. W. obsah dohody medzi žalobcom a žalovaným uviesť nevedel. Komplexom skutočností uvádzaných týmito svedkami vo svojich výpovediach boli potom vyvrátené ich tvrdenia v písomných čestných prehláseniach, totožne naformulovaných pre účely daného sporu, na ktoré preto nebolo možné prihliadať.

34. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalobu zamietol.

35. Podľa § 335 ods. 2 CSP neodkladné opatrenie nariadené po začatí konania vo veci samej odvolací súd aj bez návrhu zruší rozhodnutím, ktorým rozhodnutie súdu prvej inštancie mení tak, že žalobu zamietá.

36. Podľa § 344 CSP sa ustanovenia o neodkladnom opatrení použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie.

37. Z dôvodu, že uznesením Okresného súdu Piešťany č. k. 12C/203/2013-839 zo dňa 19. augusta 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 25Co/222/2019-933 zo dňa 20. januára 2020 bolo nariadené zabezpečovacie opatrenie zriadením záložného práva na nehnuteľnostiach, vznikol dôvod na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia z dôvodu, že odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej tak, že žalobu zamietol.

38. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1, 2 CSP, v zmysle ktorého ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. Podľa § 255 ods. 1 CSP úspešnej strane prináleží nárok na náhradu trov konania. V danom prípade mal úspech v spore žalovaný, v dôsledku zamietnutia žaloby a preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, v konaní pred súdom prvej inštancie, ako i v odvolacom konaní, v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

39. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.